

Sygn. akt I NSK 2/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 sierpnia 2019 r.

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII AGa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 30 października 2015 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2, art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm., zwanej dalej „ustawą Prawo telekomunikacyjne” lub „Pt”), nałożył na L. Spółkę z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 150.000 zł za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 1 Pt obowiązku przedłożenia organowi regulacyjnemu, w terminie do dnia 31 marca 2013 r., danych za 2012 r. dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła L. Spółka z o.o. z siedzibą w W., zaskarżając ją w całości.

Wyrokiem z dnia 24 października 2017 r. Sąd Okręgowy w W. - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda (XVII (...)).

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości.

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że obniżył nałożoną decyzją Prezesa UKE karę pieniężną z kwoty 150.000 zł do kwoty 50.000 zł, oddalając apelację w pozostałej części (VII AGa (...)).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zaskarżając go w części obniżającej karę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany oparł na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadził do pytania: czy w świetle art. 210 ust. 2 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt ustalając wysokość kary pieniężnej za niewypełnienie obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 Pt, organ regulacyjny powinien brać pod uwagę upływ czasu pomiędzy dniem, w którym przedsiębiorca telekomunikacyjny dopuścił się przedmiotowego deliktu administracyjnego, a podjęciem działań przez organ regulacyjny zmierzających do nałożenia na niego kary pieniężnej?

Powód L. Spółka z o.o. z siedzibą w W. nie zajął stanowiska co do wniosku pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Należy przy tym podkreślić, że dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach,

w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie wnioski o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżący oparł o przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W orzecznictwie jednolicie wskazuje się, że prawidłowe powołanie się na tę przesłankę wymaga sformułowania zagadnienia prawnego z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których zagadnienie to powstało, i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18). Ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, zagadnienie to jednocześnie musi być oparte na stanie faktycznym i prawnym sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną i być istotne także z punktu widzenia rozstrzygnięcia tej sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07 oraz z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17).

Sformułowane przez pozwanego zagadnienie nie spełnia tych wymogów.

W niniejszej sprawie przedstawiony przez skarżącego problem prawny został ujęty w pytaniu: czy w świetle art. 210 ust. 2 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt ustalając wysokość kary pieniężnej za niewypełnienie obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 Pt, organ regulacyjny powinien brać pod uwagę upływ czasu pomiędzy dniem, w którym przedsiębiorca telekomunikacyjny dopuścił się przedmiotowego deliktu administracyjnego, a podjęciem działań przez organ regulacyjny zmierzających do nałożenia na niego kary pieniężnej?

Wyjaśnienie powyższej kwestii prawnej nie miałoby bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Podaną przez skarżącego przesłankę czasu, jaki upłynął pomiędzy dniem, w którym obowiązek sprawozdawczy ciążyący na powodowej spółce miał zostać spełniony, a momentem, w którym organ regulacyjny podjął działania zmierzające do nałożenia na powoda kary pieniężnej z tytułu uchybienia temu obowiązkowi, Sąd Apelacyjny uwzględnił bowiem wyłącznie jako

element rzutujący na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego powodowej spółce deliktu, a tym samym jako okoliczność mającą wpływ na ocenę przesłanki „zakresu naruszenia” w rozumieniu art. 210 ust. 2 Pt, nie zaś jako dodatkowe kryterium, nieujęte w ustawowym katalogu dyrektyw wymiaru kary, o którym mowa w art. 210 ust. 2 Pt. W ten sposób Sąd drugiej instancji nie wprowadził żadnej nowej przesłanki wymiaru kary z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa telekomunikacyjnego, a jedynie dookreślił, jakie konkretnie okoliczności muszą być uwzględnione przy badaniu „zakresu naruszenia” przepisów Prawa telekomunikacyjnego na etapie wymiaru kary.

Ponadto, skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił jakichkolwiek argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych powołanych wyżej przepisów, innych niż ocena, którą przyjął Sąd drugiej instancji. Tym samym wywody przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania -ograniczone do zgłoszenia powyższej wątpliwości - w istocie jedynie pozornie zmierzały do wykazania występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem podkreślić należy, iż w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego. Istotnego zagadnienia prawnego nie stanowi bowiem kwestia o charakterze faktycznym lub wynikająca jedynie z twierdzonych przez skarżącego uchybień. Istotne zagadnienie prawne stanowi wyłącznie problem powstały na tle konkretnego przepisu prawa (materialnego, procesowego), mający charakter nowy i rzeczywisty, w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, których wyjaśnienie ma wpływ nie tylko na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, ale także na rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13).

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.